

บทนำ

ความมึนตึบยามราตรีมีสีออกแดงอย่างน่าประหลาด
มองออกไปจากช่องหน้าต่าง ดวงจันทร์ส่องสว่างน้อยนิดถูกเมฆดำ
บดบัง นางเหม่อมองนอกหน้าต่าง ไม่คิดอะไรทั้งสิ้น จับพลันนั้นนางก็มอง
เห็นในลานบ้านมีกระต่ายตัวหนึ่ง...

อา ต้องเป็นกระต่ายที่ท่านปู่อวี๋เลี้ยงไว้หนีออกมาเป็นแน่ นางสาวเสื่อ
ชั้นเดียว เห็นกายออกนอกหน้าต่างไป หัวหูกระต่ายขึ้นมาอย่างว่องไว

"เจ้ามันใจ! สมน้ำหน้า" ริมฝีปากบางรูปกระจับไค้งขึ้น ไม่ได้สังเกต
โดยสิ้นเชิงว่าระดับความสามารถในการพุดจาของตนลดน้อยถอยลงอย่าง
ยิ่งยวดภายใต้การจับแยกตัวอย่างแยบคายของพ่อบุญธรรม

นางเหม่อมองดวงตาสีแดงทั้งสองของกระต่ายน้อย รอยนางได้สติ
กลับมา ทั้งห้านิ้วก็จมลึกเข้าไปในหลังของกระต่ายขาวตัวน้อยแล้ว เลือดไหล
ซึมย้อมขนกระต่ายสีขาวเป็นสีแดง แล้วไหลลงมาตามนิ้วสั้นๆ ทั้งห้าของนาง

นางกะพริบตา คลายมือออก ร่างกระต่ายหล่นลงบนพื้นหญ้า
ไม่ยับเยียนสักนิด

"เจ้ามันอ่อนแอ สมน้ำหน้า" นางพูดโดยไม่มีเจตนาร้ายแม้แต่น้อย
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงผีเท่าเฟิ่งหมิงเสียงเดินออกจากห้องมา

นางหมอบร่างเล็กผอมลงบนพื้นหญ้าโดยสัญชาตญาณ สองตากลมดิค
จ้องมองเฟิ่งหมิงเสียงเดินไปทางลานบ้านด้านหลัง

ดึกเพียงนี้แล้ว หมิงเสียงจะไปที่ไหน

นางส่ายศีรษะ นึกขึ้นได้ว่าระยะนี้ตอนกลางคืนมักได้ยินเสียงเฟิ่งหมิงเสียง
เดินไปเดินมาอยู่ในห้อง ไขนอนหลับไม่สบายหรือไม่

นับแต่พ่อบุญธรรมรับเลี้ยงนาง หมิงเสียงคือคนที่ติดนางคนแรก
แม้ระยะนี้แวตาที่หมิงเสียงมองนางมักเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและ
ไม่เข้าใกล้นางอีก แต่ว่า...แต่ว่านางก็ไม่มีวันลืมภาพของหมิงเสียงที่กอดนาง
เข้าในอ้อมอกพลาถล่มนางทั้งคืนเพื่อปลอบขวัญนางซึ่งเพิ่งมาใหม่...

"แปลก เลอะเลือนแล้ว" นางตบๆ ศีรษะ แปลกใจที่ตัวเองเริ่มเลอะๆ
เลือนๆ อยู่สักหน่อยต่อความทรงจำในช่วงนั้น

เฟิ่งหมิงเสียงยิ่งเดินยิ่งไกล ด้วยความสงสัยใคร่รู้ นางจึงออกแรงเข็ด
คราบเลือดบนหลังมือลงบนเสื้อ ใช้วิชาตัวเบาที่พ่อบุญธรรมสอนกระโจนขึ้น
ตามเฟิ่งหมิงเสียงไป

หลังเฟิ่งหมิงเสียงหยุดลงที่พุ่มไม้กะทันหันก็แอบมองไปบนที่โล่งด้วย
ใบหน้าตื่นกลัว นางหันหน้า เห็นหญิงผู้ซึ่งพ่อบุญธรรมรับเลี้ยงเหมือนกันอยู่ที่
พุ่มไม้อีกด้านหนึ่งและมองไปยังที่โล่งเช่นเดียวกัน นางเห็นขึ้นต้นไม้ มองตาม
สายตาวกนางอย่างอยากรู้ อยากเห็น มองเห็นร่างของท่านปู่ที่ถูกพบเป็น

รูปร่างแปลกประหลาด ส่วนพอบุญธรรมก็อยู่ด้านข้าง

ท่านปุ่อวี่กลายเป็นเช่นนี้ดูเหมือนกับกระต่ายเมื่อครู่ที่เขาเลี้ยงไว้เลย
นางสายศิระชะ ไม่เข้าใจว่าพวกเฟิ่งหมิงเสียงกำลังหลบอะไร

"หมิงเสียง ออกมา" เสียงพูดราวกับปีศาจของพอบุญธรรมดังขึ้นในราตรี
ปรากฏความน่าสะพรึงกลัวขึ้นเป็นพิเศษ

นางก้มหน้ามองเฟิ่งหมิงเสียงที่หลบอยู่ด้วยความกลัว ต้องเรียก
หมิงเสียงให้ออกมาหรือไม่

"อย่าได้กลัวไปเลย พอบุญธรรมเพียงแค่ลงโทษคนคนเท่านั้น เจ้าน่า
จะเข้าใจว่าชีวิตนี้ที่ข้าอภัยไม่ได้ที่สุดก็คือผู้ที่ทรยศข้า แม้ว่าผู้นั้นจะเป็น
พ่อบ้านอวี่ที่อบรมเลี้ยงดูพวกเจ้ามาก็ตาม"

นางเห็นพอบุญธรรมเดินไปยังทิศทางที่หมิงเสียงและหรั่งผู้อยู่ที่ละก้าว ๆ
คล้ายมั่นใจว่าหมิงเสียงหลบอยู่ตรงนั้นแน่นอน

เฟิ่งหมิงเสียงยังคงกลัวกระทั่งแม่แต่จะขยับก็ไม่กล้า นางขมวดหัวด้วย
อึดอัดในใจ เกิดความรู้สึก...เกลียดที่พอบุญธรรมรังแกเฟิ่งหมิงเสียงเช่นนี้

"ถ้าไม่ออกมา รอข้าจับเจ้าได้ เจ้าจะต้องถูกลงโทษนะ"

"ข้าเอง!" นางร้องออกไป ขณะเดียวกันก็เห็นเด็กหนุ่มซึ่งหลบอยู่กับ
หรั่งผู้ข้ามพุ่มไม้ออกมาเช่นกัน เขาก็ออกมาด้วย? กลัวพอบุญธรรมพบหรั่งผู้
หรือ ทำไม่ต้องกลัว

"โซ่วเอ้อร์...เจ้าอีกคน?"

"ข้าเองเจ้าคะพอบุญธรรม ไม่ใช่หมิงเสียง" นางพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน
"ดึกดื่นปานนี้แล้ว เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"ข้าก็นอนไม่หลับเหมือนกันนี้ ทำไมหมิงเสียงถึงนอนไม่หลับได้คนเดียว

แต่โชว์เธอร์ไม่ได้เล่า ไม่ยุติธรรมเลย!" นางสาวศิริชะไปมา

"เพราะนางใกล้ธาตุไฟเข้าแทรกแล้ว" เขาพูดเสียงทุ้มทุ้ม

ธาตุไฟเข้าแทรก? มันคืออะไร นางไม่เข้าใจสักนิด และไม่อยากจะไป
เข้าใจด้วย เพียงแปลกใจว่าโดนทุกคนถึงแยกกันหลบ ออกมาด้วยกันไม่ใช่
ดียิ่งหรือ

สายตานางมองลงไปที่ท่านปู่วี่ซึ่งถูกพับเป็นโคลนและๆ ก้อนหนึ่งทาง
ด้านหลังพ่อนุญธรรม ปากเขาไม่อาจเปิดขึ้น กำลังมองนางด้วยน้ำตานอง
เต็มหน้า

"โชว์เธอร์ ปกติพ่อนุญธรรมดีต่อเจ้าหรือไม่"

นางพยักหน้า "ดีเจ้าค่ะ" ยังคงมองท่านปู่วี่ไม่วางตา

"ดีแค่ไหน เป็นผู้ที่ดีต่อเจ้าที่สุดในแผ่นดินหรือไม่"

นางได้สติกลับมา มองใบหน้าหล่อเหลาอ่อนหวานของบิดานุญธรรม
"พ่อนุญธรรมเป็นผู้ที่ดีต่อโชว์เธอร์ที่สุดเจ้าค่ะ" นางกล่าวตอบ

เขายิ้มด้วยความพอใจ ไม่สนใจเด็กหนุ่มผู้นั้น ตรงมาจูงมือนางแล้ว
เดินไปทางท่านปู่วี่

"เจ้าดูสิ พ่อบ้านอวี่ที่ปกติดูแลเจ้านะ เขาหักหลังข้า คิดจะพาพวกเจ้า
ไปจากข้า"

"พาพวกเราไป?" ชีวิตความเป็นอยู่ที่นี่ดียิ่ง ทำไม่ต้องพาพวกนางไป

"เขาคิดว่าข้ากำลังปฏิบัติต่อพวกเจ้าอย่างโหดร้ายทารุณ โชว์เธอร์
คนทรยศผู้หนึ่งก็เหมือนเนื้อร้าย ต่อให้ยกโทษให้เขา เจ้าก็ไม่มีวันรู้ว่าเขา
จะลงมืออีกเมื่อใด ถ้าเป็นเจ้า เจ้าจะจัดการเขาอย่างไรเล่า"

นางนั่งจ้องมองเห็นพ่อนุญธรรมเตะกระบี่สองเล่มขึ้นมาจากพื้น แล้วแยก

ยื่นส่งให้นางและเด็กหนุ่มผู้นั้น

ต้องเอากระบี่ยาวไปทำอะไร ความคิดนางเรื่องข้าอยู่เล็กน้อย เงยหน้ามองเขา

"จำได้หรือไม่ว่ายามพอบุญธรรมสอนวรยุทธ์ให้เจ้า เจ้าขอบถือกระบี่นี้วิ่งไล่ตามสัตว์เลี้ยง"

แน่นอนว่าจำได้ ไม่รู้เริ่มตั้งแต่เมื่อใดที่นางชอบดูสัตว์ตัวเล็กและอ่อนแอ วิ่งหนีเปิดเบิ่งไปรอบด้าน ที่หนีไม่พ้นก็ตายอยู่ใต้กระบี่ของนาง เพราะพวกมันอ่อนแอยิ่งนัก อยู่บนโลกต่อไปก็ไม่มีประโยชน์...

ดวงจันทร์เคลื่อนออกมาจากเมฆดำช้าๆ แสงจันทร์อ่อนจางส่องกระทบบนคมกระบี่ แล้วสะท้อนตองต้างสองของพอบุญธรรมทันที ดวงตาดำของเขาเปี่ยมเสน่ห์ชั่วร้าย ทำให้คนเกิดความรู้สึกว่าเขาคือผู้แข็งแกร่ง ส่วนท่านปู่วี...

นางเอียงศีรษะสบตากับท่านปู่วี ดวงตาคู่นั้น...เหมือนกับกระต่ายขาวที่เขาเลี้ยงเมื่อก่อน...อ่อนแอ เล็กจ้อย...

รจนนางรู้สึกตัว นางก็ได้พลิกมือวาดออกไปโดยสัญชาตญาณแล้ว บนตัวกระบี่อวบย้อมไปด้วยเลือด เลือดสดๆ ที่พุ่งออกมาจากคอท่านปู่วี ฉีดพุ่งมายังหน้าของนาง

"โชว์เออร์ เจ้าดีต่อพอบุญธรรมจริงๆ" เขาจับมือเล็กของนางขึ้นแล้วกล่าวว่า "ในบรรดาพวกเจ้า ก็มีโชว์เออร์นี่แหละที่ข้าไว้วางใจที่สุด"

มือใหญ่ของพอบุญธรรมเย็นเฉียบ นางขอบยั้ง โดยเฉพาะคำชมเชยของเขาทำให้นางแอบมีความรู้สึกที่ยิ่งผยอง

"จริงสิ เจ้านอนห้องติดกับหมิงเสียง ตอนออกมาเห็นหรือไม่ว่านางนอน

หรือยัง"

หมิงเสียง? ในตานางปรากฏแววนางงิ้วแวบหนึ่ง ใช้หลังมือออกแรง
เข็ดคราบเลือดบนหน้าออกโดยไม่ตั้งใจ

"โซ่วเอ๋อร์?"

นางชอบฟอญูธรรมยิ่ง บางเวลาก็รู้สึกว่ามีนางชอบที่สุดในโลก
คือเขา แต่ว่า...แต่วานางไม่ชอบน้ำเสียงที่เขากำลังเอ่ยถึงหมิงเสียงในคืนนี้
มันเหมือนกับกำลังเอ่ยถึงท่านปู่วี่...

พอคิดถึงว่าหมิงเสียงอาจมีจุดจบเหมือนท่านปู่วี่ นางก็ไม่ชอบ
หมิงเสียงอ่อนแอกว่านาง หากแต่...หากแต่ไม่ว่าใครล้วนเป็นอนเลือดได้
แต่นางไม่ชอบที่หมิงเสียงจะเหมือนกับพวกเขา

ความคิดอันเชื่องช้าสับสนทำให้นางหลุดปากตอบว่า "นางกลับไป
ตั้งนานแล้วเจ้าคะ"

"งั้นหรือ" เขามองนางแวบหนึ่ง แววตาระคนความประหลาดใจ ตาม
ด้วยกริมฝีปากยิ้ม กุมมือเล็กของนางแน่น "นอนแล้วหรือ คืนนี้...เหนือความ
คาดหมายนัก...โซ่วเอ๋อร์ วิธีที่ข้าอบรมสั่งสอนเจ้ายังไม่ถึงถ้วนพอ"

ฟอญูธรรมไม่พูดต่ออีก นางก็ไม่ถามฟอญูธรรมให้มากความว่า
เหตุใดจึงพูดเช่นนี้กะทันหันเช่นนั้น เพียงรู้ว่าผ่านไปหลายวัน ไม่มีกรามได้
สารทุกข์สุขดิบตามปกติจากท่านปู่วี่ นางรู้สึก...เหงาอยู่นิดๆ เวลานั้นนาง
ถึงเข้าใจว่าที่แท้คนบางคนตายไปก็ส่งผลกระทบต่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ได้

แม้จะเข้าใจแล้ว หากแต่กรอบชีวิตความเป็นอยู่ของนางแคบยิ่งนัก
ทำยที่สุดกระทั่งหมิงเสียงฟอญูธรรมก็กันให้ออกห่าง ให้นางอยู่ลำพัง
ที่มุมหนึ่งในเคหาสน์ ความทรงจำในวัยเยาว์ค่อยๆ เลือนราง จวบจนต่อมา

ภายหลังนางถึงรู้ว่าตนเองได้กลายเป็นสัตว์ป่าตัวหนึ่งที่พอบุญธรรมเลี้ยงไว้ใช้ประโยชน์ สัตว์เลี้ยงที่พอบุญธรรมสังหารได้...

ให้แข็งแกร่งสักหน่อยเล่า อย่ายอมจนถูกคนมาแล้วถึงมาเสียใจในความสามารถ
ของตนสิ

นางไม่ยินยอมไม่เป็น ดังนั้นนางจึงหลับสองตาลงอย่างว่าง่าย ความตาย
สำหรับนางแล้วไม่ใช่เรื่องน่ากลัวถึงเพียงนั้น...ความรู้สึกอันเลอะๆ เลื่อนๆ
ค่อยๆ กัดกร่อนสติสัมปชัญญะของนาง

ในความทรงจำ ตอนที่ใกล้ตายท่านปู่วีรน้ำตานองเต็มหน้า...ทว่า
ใบหน้าของท่านปู่วีรได้เลือกรางไปจากสมองนางทันที ช่างเร็วยิ่งนัก ท่านปู่วีร
เพิ่งจะตายไปนานเท่าไรกันเชียว นางอยากเขกศีรษะตัวเองว่าตัวเองโง่ หากแต่
มือไร้แรงแล้ว

นางไม่เข้าใจว่าทำไมท่านปู่วีรต้องนำตานองหน้า...ตายแล้วก็ตายแล้วสิ
เหมือนที่นางว่าง่ายยิ่ง รอให้ความตายมารับนาง

นางหลับตาลง สิ่งที่เห็นล้วนเป็นความมืดมิดหนึ่ง ร่างกายเริ่มหนัก
คล้ายกับจะจมลงไปได้พ้นกระนั้น สติสัมปชัญญะเองก็เลื่อนๆ รางๆ...แต่
แล้วในช่วงเวลาฉับพลัน นางรู้สึกว่ในความมืดมิดมีลำแสงจ้าตาสายหนึ่ง
ค่อยๆ ลอดออกมา

สัญชาตญาณบอกนางว่าคนที่ถูกนางฆ่าตาย รวมทั้งท่านปู่วีรล้วนเดิน
เข้าไปในแสงสายนี้ และนางก็ต้องไปเช่นกัน

"อย่าไป" เสียงอ่อนนุ่มซึ่มซาบเข้ามาในโสตประสาทของนาง เป็นใครกัน
"เจ้ายังเด็ก ไม่ควรไปสถานที่พวกรค์นั้น"

เสียงนี้ช่างนุ่มนวลเหลือเกิน ไม่เคยมีคนใช้เสียงอ่อนนุ่มเช่นนี้พูดกับ
นางมาก่อน...ดูเหมือนจะเป็นหมีงเสียง?

ใช่หมีงเสียงหรือไม่ หมีงเสียงไม่กลัวนางแล้วหรือ หมีงเสียงยอมพูดจา

กับนางแล้วหรือ นางดีใจยิ่งนัก! นับแต่ท่านปู่วี่ตาย หมิงเสียงก็ไม่ค่อย เหลียวแลนาง ไม่ง่ายเลยกว่านางจะมีโอกาสแอบดูหมิงเสียงในบางครั้ง แต่ก็ ไม่กล้าเข้าไปคุยด้วย นางยังคิดว่าหมิงเสียงจะเกลียดนางแล้วเสียอีก

"ท่านพี่ บาดเจ็บสาหัสเพียงนี้ นางต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัยแล้ว กระจมิ่ง"

"ข้าจะไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น นางยังเด็ก ยังมือนาคอดอันดีงามรอนางอยู่ ทยิบล่วมยาของข้ามาเร็วเข้า ต้องห้ามเลือดนางก่อน"

"ท่านพี่ บนพื้นล้วนเป็นเลือดของนาง ข้าไม่เคยเห็นคนที่เลือดไหลมาก ขนาดนี้แล้วยังสามารถมีชีวิตรอดได้มาก่อน"

"ก๊ิงเออร์!" กระทั่งเสียงตำหนิกี้ฟังดูทุ้มนุ่ม "แม่นางน้อยๆ เจ้าได้ยินข้า กำลังเรียกเจ้าหรือไม่ เด็กดี เจ้าคิดหาทางลืมตาขึ้นมา อย่าหลับ"

นางยังมีสติอยู่เล็กน้อย สัมผัสได้ว่าตนลอยขึ้น ร่างกายซึ่งเดิมเย็น อยู่บ้างถูกซุกเข้าในความอบอุ่นของ...ไซ้อ้อมแขนของหมิงเสียงหรือไม่ะ

หมิงเสียงกำลังกอดนางหรือ

หมิงเสียงไม่ได้สัมผัสนางนานมากแล้ว คืนแรกที่นางมาถึงเคหาสน์ธารฟ้า ก็เป็นหมิงเสียงกอดนางเข้านอน ก่อนหน้านั้นนางตัวคนเดียว ไม่เคยรู้ว่า อุนหนุมิร่างกายของผู้อื่นอบอุ่นถึงเพียงนี้

"แม่นางน้อยๆ?"

หมิงเสียงไม่ยอมกให้นางตาย นางก็จะไม่ตาย นางพยายามเดินกลับ ทางเก่า แต่กลับเห็นว่าในลำแสงจ้าสายนั้นมีมือข้างหนึ่งยื่นออกมาจับเท้าของ นางไว้

เป็นใคร เป็นใครจับเท้านาง ลำแสงจ้าตาเกินไป นางมองคนในแสง

ไม่ขัด นำตายนัก! ทำไมถึงสลัดมือข้างนี้ไม่หลุด!

"ท่านพี่! นางใกล้จะหมดลมแล้ว! ท่านกอดคนตายจะติดกลิ่นสกปรกนะ!"

นางไม่ใช่คนตาย! นางไม่ใช่! นางไม่อยากจะตายแล้ว...ทั้งตัวถูกมือข้างนั้นลากเข้าไปในลำแสงจ้า ๆ นางอยากขัดขืน แต่กลับรู้สึกว่าร่างกายหนักยิ่งนัก

"นางยังมีลมหายใจอยู่แฉ่วเบา จะเป็นคนตายได้อย่างไรเล่า" เสียงพูดนุ่มเบาปลอบโยนใจที่ร้อนรนน้อย ๆ ของนาง

หมีงเสียงไม่อยากจะให้นางตาย นางก็ไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว! ทว่านางคิดจะถีบกลับถีบไม่ออก นางมองเห็นในลำแสงปรากฏร่างคนอีกคนอยู่รำไร แต่... ไม่มีศีรษะ? นั่นคือใคร

"เอาล่ะ ๆ! ไม่ว่านางจะมีชีวิตรอดหรือไม่ พวกเรารีบไปจากที่นี่ก่อนเถอะที่นี่มีแต่ซากศพ เกิดปีศาจกระหายเลือดที่โหดเหี้ยมนั่นมาอีก พวกเราจะไม่จบเห่หรอกหรือ"

ปีศาจกระหายเลือด? ใครคือปีศาจกระหายเลือด? ใครกล้ารังแกหมีงเสียง? นางไม่อนุญาต! นางพยายามใช้แรงกายทั้งหมดดันให้หลุดจากมือข้างนั้น ทันใดนั้นนางก็เห็นคนไร้ศีรษะซึ่งปรากฏตัวต่อมาออกแรงผลักมือที่จับเท้านางไว้แน่นไม่ปล่อยออก

"แก๊งเออร์ เจ้าไปดูที่ชีว่ายังมีคนรอดชีวิตอยู่อีกหรือไม่ แม่นางน้อย? แม่นางน้อย?"

หมีงเสียงกำลังเรียกนางแล้ว ถ้านางไม่ขานรับอีกหมีงเสียงอาจจะโกรธ... นางเหม่อมองคนไร้ศีรษะกลางลำแสงผู้นั้นโบกมือให้นาง เหมือนกำลังไล่ให้นางไป นางจึงวิ่งไปยังที่ซึ่งแสงส่องไม่ถึงโดยไม่รู้ตัว ในห้วงความคิดนี้ขึ้นมา

ได้ว่าลักษณะรูปร่างของคนไร้ศีรษะนั้นคั่นตาอยู่เล็กน้อย เป็นใครกันนะ คล้ายจะเป็นท่านปู่อวีเลย...

ความคิดนี้เพิ่งจะเกิดขึ้น นางก็ได้ยินหมิงเสียงกำลังเรียกนางอีก นาง ออกแรงมากยิ่งในการฝืนเปลือกตาให้ลืมขึ้น แต่ทั้งหมดที่ดวงตาเห็นกลับ เป็นสีขาวโพลนผืนหนึ่ง

"แม่นางน้อย!"

"ไอ้ชว...ไอ้ชวเออร์..." คอกก็ต้องออกแรงถึงจะเค้นเสียงออกมาได้ "เจ้า เรียกข้าว่าไอ้ชวเออร์สิ..."

"ไอ้ชวเออร์?" หมิงเสียงที่กอดนางไว้มีเสียงพูดทุ้มทุ้มอยู่ตลอด ไพเราะ น่าฟังนัก "เด็กดี ไอ้ชวเออร์ เจ้าว่าง่ายยิ่ง ตอนนี่เปิดปากออก อ้า...เจ้าช่าง เชื่อฟังจริงๆ เด็กดี"

รสชาติขมๆ ซึมซาบเข้ามาในประสาทรับรสของนาง นางอยากขมวดคิ้ว แต่กลับไร้แรง

"เรียบร้อยแล้ว เจ้าอมมันไว้ อย่ากลืน จำไว้ว่าอย่ากลืน ข้าช่วยเจ้า ห้ามเลือดไว้ชั่วคราว จะสามารถประคับประคองต่อไปได้หรือไม่ต้องดู ความพยายามของเจ้าแล้วนะ"

"หมิง..."

"หมิง? เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว มันเปลืองแรงยิ่ง"

นิ้วทั้งห้าของนางแม้อัลล้วยจะเป็นอัมพาต หากยังคงพยายามออกแรง คว้าเสื้อผ้าคนข้างกายไว้สุดชีวิต กล่าวอย่างเหนื่อยแรง "หมิงเสียงไม่ยอม ให้ข้าตาย ข้า...ข้าก็จะไม่ตาย..."

ในที่สุดนางก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเวลาทุกคนตายดวงตาล้วนเบิกกว้าง

ให้กลับมาซ้ำ ๆ

"นางโจคดี เด็กขาเป๋ข้างห้องนั้นเกรงว่าจะไม่โจคดีเช่นนี้แล้ว เด็กคนนั้นยังไม่ฟื้นเลย"

"เฮ้อ บาดแผลของเขาไม่หนักเท่าโชว์เออร์ สมควรฟื้นนานแล้ว เขาไม่ฟื้นเป็นเพราะตัวเขาเองไม่ยินยอม ผู้เป็นหมอรักษาได้เพียงอาการบาดเจ็บภายนอก แต่อาการบาดเจ็บภายในใจต้องอาศัยตัวเขาเอง"

"ฮึ ไม่ยุติธรรมโดยแท้ ตอนกลางคืนข้ากอดเจ้าหนูนั้นนอน แต่ท่านพี่กลับกอดแม่หนูน้อยนอน ข้าเอาแต่ระแวงกลัวว่าจะทับขาที่เป๋ของเขาเข้า ท่านกลับมีเนื้อนวลอรลสุคนธ์อยู่ในอ้อมแขน"

เสียงหัวเราะอ่อนนุ่มดังขึ้น "เจ้าพุดอะไร นางบาดเจ็บค่อนข้างหนัก ข้าต้องดูแลนางตลอดเวลา อีกทั้งอายุข้าก็พอจะเป็นปู่เป็นบิดานางได้แล้ว เนื้อนวลอรลสุคนธ์อะไรกัน จริงๆ เลย เจ้าไปดูเด็กคนนั้นเถอะ ข้าจะเปลี่ยนยาให้โชว์เออร์แล้ว"

หมิงเสียงกำลังพูด เช่นนั้นก็ไม่ใช่กำลังฝันแล้ว ปากน้อยๆ ของซื่อฉู่ไช่เผยอขึ้น พลันรู้สึกว่ตรงหน้าอกเย็น ทั้งยังเจ็บน้อยๆ...

"ฟื้นแล้วหรือ โชว์เออร์"

ซื่อฉู่ไช่ลืมหงุดหงิดขึ้นมาบ้างๆ เหมือนมองคนที่นั่งอยู่ข้างกายนางคนผู้นี้สวมชุดขาวสุภาพงามสง่า เมื่อมองขึ้นไปจากเตียงซึ่งนางนอนอยู่ เขาดูสูงผอมย่นัก...หมิงเสียงสูงถึงเพียงนี้เลยหรือ

เขาเห็นนางฟื้นแล้วก็ไม่เลียงหลบสายตาสงสัย ใส่ยาลงบนปากแผลของนางอย่างระมัดระวังยิ่ง พันผ้าขาวอย่างเชื่องช้าแล้วดึงเสื้อขาวของนางปิด

"โชว์เออร์ ในเมื่อฟื้นแล้วก็มากินยา ดีหรือไม่" เขายกขามยาจาก

โต๊ะน้ำชาตัวเล็กชิดหัวเตียงมา

นางกะพริบดวงตากลมพริบ จ้องมองใบหน้าางดงามของเขาไม่วางตา
เขาคลายถูกคนมองจนชินแล้ว จึงเพียงยิ้มน้อยๆ พยายามพยุ่งนางขึ้น
โดยไม่ให้กระทบบาดแผลนางเท่าที่จะทำได้ ให้นางซุกซบในอ้อมแขนตน
การโอบกอดแบบนี้คุ้นยิ่ง เหมือนกับความรู้สึกสงบผ่อนคลายตลอดเวลา
ที่นางนอนหลับเมื่อครูนึก ทั้งยังเหมือนความรู้สึกนุ่มสบายยามหมีงเสียงกอด
นางไว้...

ขามยายกมาจ่อริมฝีปากนาง แต่นางไม่ตี้ม
เขาคิดว่านางกลัวขมจึงพุดกล่อมเสียงเบาว่า "โซ่วเออร์ พอดี้มยານี้หมีด
ข้าจะเอาขมนมแบ่งดอกกุย* ให้เจ้ากิน"

"ข้าไม่กินขมนม" นางตอบทันที ยังคงมองหน้าเขาอย่างเหม่อลอย
หน้าเขาขาวจ้ะ หน้าหมีงเสียงขาวถึงเพียงนี้เลยหรือ คิ้วเขาเรียวกัง
ดวงตาเรียวยาวเป็นประกาย ริมฝีปากบาง นี้เรียกว่าหน้าตาดีหรือไม่นางไม่รู้
แต่ว่าทำให้นางละลายตาไม่ได้ หมีงเสียง... มีหน้าตาเช่นนี้หรือ

ริมฝีปากของเขายกขึ้นช้าๆ ก่อขึ้นเป็นส่วนโค้งอันงดงาม นัยน์ตาดำ
อ่อนหวานละมุนละไมราวสายน้ำจืดจ้องนาง กล่าวด้วยความชื่นชม

"โซ่วเออร์ เจ้าไม่กินขมนมก็กล้าตี้มยาหรือ"

"โซ่วเออร์ไม่เคยตี้มยา แต่ว่า...แต่ว่า..." เสียงของเขาคลายกับหมีงเสียง
กลืนคล้ายกับหมีงเสียง แต่ว่าทำไมนางถึงจำรูปโฉมของหมีงเสียงไม่ได้เล่า

นางคิดจะยื่นมือออกมาเขกศีรษะอันโง่งม กลับพบว่าสองมือตกลงอย่าง
ไร้แรง หัวคิ้วนางยิ่งขมวดลึก เดินลมปราณเจียบๆ ก็พบว่าลมปราณของตน

* ขมนมแบ่งดอกกุย ขมนมทรงเรียวยาว สอดได้ด้วยน้ำตาลดอกกุย (ดอกหอมหมื่นลี้)

กระตุ้นไม่ขึ้น ความรู้สึกเจ็บแปลบลามไปทั่วบ่าซ้ายทันที

"อา..." นางหลุดปากร้องออกมาเสียงหนึ่ง

เขาเห็นดังนั้นก็รีบพูดว่า

"เจ้าอย่าขยับวุ่นวาย บาดเจ็บหนักถึงเพียงนี้ก็ยังเคลื่อนย้ายลมปราณ
ได้อย่างไร" แววต่าหินน้อยๆ ในน้ำเสียงเขาทำให้นางตกใจกลัว

"หมีง...หมีงเสียง เจ้าอย่าโกรธ ข้าว่าง่าย ไม่ขยับก็ได้"

เขาได้ยินก็ตะลึงไปนิดโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน ในเมื่อสองตานางมองเห็น
ได้ เหตุใดจึงยังจำเขาผิด หรือว่าบุรุษนามหมีงเสียงผู้นั้นจะเหมือนเขาอยู่มาก
ในใจเขาคงนึกเล็กน้อยก่อนจะกล่าวด้วยรอยยิ้มบาง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)